

SERDILLAND

Novella

Alan Lezan

PROLOG – Serdilland

Berlin-Mitte’de gece yarısı. Sokaklar son yaz yağmurundan dolayı parlıyor ve barların ışıkları kaldırım taşlarının üzerine uzun, titreşen gölgeler bırakıyor. Şehir, sanki bir anlığına uzanıp nefes almış gibi görünüyor – ama tam da şimdi Merdan’ın dünyası yeni yeni atmaya başlıyor.

O, Serdilland adlı barında tek başına duruyor ve mekâna canlı bir varlıkmış gibi bakıyor. Duvarlar koyu, neredeyse siyah, ama tehditkâr değil – daha çok sahneyi koruyan bir perde gibi. Her yerde fotoğraflar asılı: Onları yakalamadan önce ona bakmış yüzler. Kimisi gülüyor, kimisi ağlıyor, kimisi sadece onun bildiği bir sırrı taşıyor.

Serdilland sıradan bir bar değil. Yalnızca üç gece var olan bir yer: Perşembe, Cuma, Cumartesi. Gece yarısından öğleye kadar. Öyle tuhaf bir ritim ki, neredeyse doğal geliyor – en azından Merdan’ı tanıyanlar için.

Merdan Serhed, 26 yaşında, 1,86 boyunda, yüzü kadınlar için tehlikeli olabilecek bir adam. Gözleri koyu bal rengine, gülümsemesi ise asla yerine getirmediği bir vaat. Basit siyah bir gömlek giyiyor, kolları sıvalı, elleri sakın – sanki sessizliğe alışkınmış gibi.

Evet, barmen. Ama aslında bir yaşam sanatçısı. Hayatı planlamayan, onu besteleyen bir adam. Yaşamak için çalışmayan, hissetmek için yaşayan biri. Onun için her gece bir tablo, her misafir bir fırça darbesi, her içki küçük bir sanat eylemi.

Yaşam sanatçısı – Merdan için bu, kendini hiçbir şeye sabitlemeyi reddetmek demek. Mülkiyet değil, izlenimler biriktirir. Aynı anda ev, fotoğraf stüdyosu ve sığınak olan bir atölye-loftta yaşar. Orada hiç sulamadığı ama yine de büyüyen bitkiler vardır. Orada plaklar durur, duygusuna göre seçtiği. Orada

yüzlerce portre asılıdır; onları internette satar ama aslında hiç bırakmaz.

İnsanları sever, ama kalıcı değil. Kadınlar gelir ve gider, geceler gibi. Onu büyüleyen, onu zorlayan, bazen onu yok etmek isteyen gösterişli kadınlar. Kimisi bir gecedan fazla kalır, kimisi sonsuza dek kalmak ister – ama Merdan kimseye ait değildir. Kendisine bile.

Şimdi, açılışa dakikalar kala, Serdilland sessizdir. Hava narençiyeye ve ahşap kokar, taze nane ve uzun bir gecenin hafif vaadi. Merdan barın arkasına geçer, şişelere eski dostları gibi dokunur. Kendine bir içki hazırlar – içmek için değil, denemek için. Onu sakinleştiren bir ritüel.

Gelecek geceleri düşünür. Aramadığı hâlde ortaya çıkacak hikâyeleri. Ona bakacak kadınları – sanki hiç sormadıkları bir sorunun cevabıymış gibi. Sessiz kaldığı ve dinlediği için ona dertlerini anlatacak erkekleri.

3

Serdilland bir sahnedir. Ve Merdan, onu hayata geçiren adamdır.

Saat 00:00'ı gösterdiğinde kapıyı açar. Gece içeri girer. Ve onunla birlikte hikâye başlar.

1 – Berlin'in Gecesi

Berlin-Mitte asla uyumaz, ama gece yarısından hemen sonra nefesi değişir. Sesler yumuşar, konuşmalar derinleşir, adımlar ağırlaşır. Şehrin ikinci derisini gösterdiği saat budur – onu yalnızca görmeye yetecek kadar uzun süre uyanık kalanlar tanır.

Serdilland'ın bulunduğu sokak, ışık ve gölgeden oluşan dar, titreşen bir koridordur. Barlar bir kolyenin taneleri gibi yan yana dizilmiştir; her biri kendi ritmine, kendi kokusuna, kendi hikâyesine sahiptir. Kimisi gürültülü, kalabalık, parlak. Kimisi

sessiz, neredeyse meditasyon gibi. Ama hiçbir Serdilland gibi değildir.

Merdan Serhed barının kapısını açar ve kaldırıma adım atar. Bu anı sever – sessizlik ile fırtına arasındaki geçişi. Hava serindir, yağmurun kalıntısı hâlâ içindedir ve sokak lambaları asfaltın üzerine altın halkalar bırakır. Bir taksi geçer, bir bisiklet zili çalar, bir yerlerde biri fazla yüksek sesle güler. Berlin işte.

Kapı pervazına yaslanır ve sokağı izler. İlk misafirler hiçbir zaman hemen gelmez. Serdilland, hakkında fısıltılar dolaşan ama herkese açılmayan bir sırdır. Uyumak istemeyenler içindir; çünkü gecenin günün anlatabileceğinden daha fazlasını söylediğini bilirler.

Merdan göğüs cebinden bir sigara çıkarır, yakar ve derin bir nefes çeker. Nadiren içer, ama bazen bu küçük ritüele ihtiyaç duyar; onu yere bağlar. Alev gözlerinde yansır ve bir anlığına kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi görünür – ya da aradığı bir şeyi kaybetmiş gibi.

El ele tutuşmuş, gülen bir çift geçer. Bara bir göz atarlar, kısa bir an dururlar. “Yeni mi burası?” diye sorar kadın. “Hayır,” der adam. “Ama açılış saatleri... tuhaf.” Merdan gülümser. “Tuhaf iyidir,” diye mırıldanır.

İçeri geri döner. Bar artık sıcak, ışıklar loş, müzik hafif bir nabız gibi. Serdilland yüksek sesli ritimler ya da ucuz içkiler için bir yer değildir. Hikâyeleri biriktiren bir mekândır. Tezgâh koyu ahşaptandır, pürüzsüz ve ağır. Arkasındaki raflar, etiketleri dünyanın dört bir yanından hikâyeler taşıyan şişelerle doludur.

Merdan bardakları parlatmaya başlar. Kirli oldukları için değil, bu hareketi sevdiği için. Onu sakinleştirir, gecenin ritmine sokar. Bir barmenden çok, sahnesini hazırlayan bir sanatçı gibi çalışır.

Bir buçuğu biraz geçe kapı açılır. Uzun boylu bir adam içeri girer; bu sokak için fazla pahalı bir palto giymiştir. Merdan’a başıyla selam verir. “Her zamanki?” diye sorar Merdan. “Her zamanki.”

Adam bara oturur ve Merdan yalnızca bu misafirin sipariş ettiği içkiyi hazırlar: Cin, fesleğen, bir tutam acı biber, bir damla bal. Hem yakan hem iyileştiren bir içki.

“Zor bir hafta mı?” diye sorar Merdan. Adam hafifçe ęüler. “Hiçbir fikrin yok.” “Var,” der Merdan. “Düşündüğünden daha fazlasını duyuyorum.”

Kapı yeniden açılır. İki kadın içeri girer; abartılı kıyafetler içinde, sanki bir moda gösterisine gidiyorlarmış gibi. Merdan’a hem meraklı hem tehlikeli bir bakış atarlar. Bu bakışı tanır. Ne anlama geldiğini bilir.

Gece dolmaya başlar. Sesler, kahkahalar, müzik, shaker’da bu-

5

zun çınlaması. Serdilland uyanır. Merdan barın arkasında bir dansçı gibi hareket eder. Her jest akıcı, kesin, zarıftır. Az konuşur, ama konuştuğunda insanlar dinler. Gürültüye ihtiyaç duymayan bir varlık alanı vardır.

Dışarıdaki Berlin vahşi, kaotik, öngörülemezdir. İçerideki Berlin, Serdilland’da, yalnızca burada filizlenen hikâyelerden oluşan bir kozmostur.

Ve Merdan onların sessiz şefidir.

Gece gençtir. Ve ona aittir.

2 – Uyumayan Barmen

Berlin yavaşça sabaha doğru düş görmeye başladığında, Merdan Serhed’in asıl mesaisi başlar. Gece yarısından öğleye kadar – çoğu insan için akıl almaz bir zaman aralığı, ama onun

için dünyanın en doğal ritmi. O saate, alışkanlığa, yorgunluğa karşı yaşar. Ve özgürlüğü tam da buradadır.

Serdilland şimdi doludur. Müzik, mekânı bir arada tutan yumuşak, atan bir kalp gibidir. Misafirler koreografisi olmayan bir kaos içinde hareket eder: Kahkahalar, fısıltılar, buzların çınlaması, bar taburelerinin sürtünmesi. Merdan tam ortadadır ama asla yolun üzerinde değildir. Her şeyi kontrol etmeden bir arada tutan görünmez merkezdir.

O, içki karıştıran bir barmen gibi değil, ruh hâllerini besteleyen bir sanatçı gibi çalışır. Her kokteyl küçük bir ritüeldir. Malzemeleri tariflerle değil, hisle seçer. Gerginler için fesleğen. Cesur- lar için acı biber. Yaralılar için bal. Unutmak isteyenler için nane.

Ellerini hızlı ama asla telaşlı olmayan bir şekilde hareket ettirir. Çalkalar, döker, karıştırır, süsler – hepsini sahnede beklenen bir zarafetle yapar. Bazı misafirler sadece onu izlemek için gelir. Diğerleri, ondan kurtarılmak için.

6

Merdan nadiren uyur. Uyuduğunda da uzun sürmez. Uykunun kötü bir film gibi olduğunu söyler: Yarıda bırakırsan hiçbir şey kaçırmazsın. Enerjisi geceden gelir, insanlardan, kendisine istemeden emanet edilen hikâyelerden.

Gümüş küpeli bir kadın bara oturur. Sanki başka bir on yıldan düşmüş gibidir – saçları toplu, dudakları koyu kırmızı, gözleri sorularla dolu. “Sen Merdan’sın, değil mi?” O başını sallar. “Senin sorun çözen içkiler yaptığını söylüyorlar.” “Bazen,” der. “Bazen de yenilerini yaratırlar.”

Kadın gülümser. “Riski alıyorum.”

Merdan ona dışarısı sonbahar olmasına rağmen yaz gibi kokan bir içki hazırlar. Kadın bir yudum alır, gözlerini kapatır ve bir anlığına kaybettiği bir şeyi bulmuş gibi görünür.

Merdan onu meraktan değil, alışkanlıktan izler. İnsanları, başkalarının kitap okuduğu gibi okur. Bir gülümsemede hüznü, bir harekette korkuyu, bir bakışta özlemi tanır. Belki de bu yüzden kadınlar ona âşık olur. Onları görür – gerçekten. Ve bu tehlikelidir.

Saat üçe doğru bar daha gürültülü olur. Gece artık tam çiçek açmıştır. Merdan'ın sevdiği bir DJ spontane olarak müzik açar. Misafirler masaların arasında dans eder, içkiler daha hızlı akar, konuşmalar yoğunlaşır. Serdilland aynı anda hem vahşi hem de mahrem bir yere dönüşür.

Merdan sakın kalır. Kaosun sabit noktasıdır. Her şeyi, her misafiri, her bakışı tanır. Birinin fazla içtiğini, birinin konuşmaya ihtiyacı olduğunu, birinin yalnız bırakılmak istediğini bilir.

Sabah beş gibi bir müdavim içeri girer – gri sakallı, sesi viski gibi bir yaşlı adam. “Merdan,” der, “hala uyanık olmamın tek sebebi sensin.” Merdan gülümser. “O zaman uyanık kal.”

Adam oturur ve Merdan ona sormadan bir içki koyar. Çok konuşmazlar. Gerek yoktur. Bazı dostluklar sessizlikten oluşur.

İlk güneş ışıkları pencereden içeri sızdığında atmosfer değişir. Gece yumuşar, insanlar sakinleşir. Bazı misafirler gider, bazıları sabahı geciktirmek ister gibi kalır.

Merdan bu geçişi sever. Gece ölmez – sadece uykuya dalar. Ve başlayan gün, yalnızca ona aittir.

Saat on bir gibi, kapanıştan bir saat önce, Serdilland neredeyse boştur. Merdan tezgâhı siler, bardakları toplar, şişeleri yerine koyar. Yorgun görünmez. Daha çok huzurlu.

Bu saatler için yaşar. Hikâye yazan geceler için. Gelip giden insanlar için. Alkolden daha fazlası olan içkiler için.

O, uyumayan barmendir. Gecenin yerini gün alıncaya kadar onu tutan adam.

Ve yarın – ya da daha doğrusu: bu gece – her şey yeniden başlayacaktır.

3 – Gecelerin Kadınları

Bazı geceler vardır, Serdilland bir mıknaş gibi davranır. İçkiler yüzünden değil, müzik yüzünden değil, atmosfer yüzünden hiç değil – Merdan yüzünden. Buraya gelen kadınlar sıradan ziyaretçiler değildir. Gösterişli, yüksek sesli, ışıldayan; hiç çekilmemiş bir filmde fırlamış karakterler gibidirler. Kimileri gizlediğinden çok daha fazlasını gösteren elbiseler giyer, kimileri sanat eseri gibi duran kıyafetler. Her biri bir hikâye getirir ve her biri Merdan'ın o hikâyeyi okumasını umar.

Bu perşembe gecesi, saat iki gibi başlar. Kapı açılır ve üç kadın içeri girer; sanki kendilerini haber veren bir fırtına gibi. Yüksek topuklar, parıldayan kumaşlar, havada bir vaat gibi asılı duran parfüm. Daha içki bile sipariş etmeden gülmeye başlarlar.

8

Merdan onları görür ama dik dik bakmaz. Kadınları meraklandırır o tür bir çekingenliği vardır. Onlara ne davetkâr ne de uzak bir gülümseme sunar – şu anlama gelen bir gülümseme: Sizi görüyorum. Ama size ait değilim.

Kadınlar bara oturur. İlki, zümrüt yeşili küpeli olan, öne doğru eğilir. “Sen Merdan’sın, değil mi?” “Kimin sorduğuna bağlı.” Kadın güler. “Bir içkiye ihtiyacı olan bir kadın.”

Merdan ona taze, hafif, bakışına uyan bir şey hazırlar. Kadın bir yudum alır, gözlerini kapatır. “Vay.” “Hedef bu,” der Merdan.

İkinci kadın, gümüş tellerden bir elbise giymiş olan, ona sanki ruhunu soyacakmış gibi bakar. “Senin tehlikeli olduğunu söylüyorlar.” Merdan kaşını kaldırır. “Sadece kalmak isteyenler için.” Kadın gülümser. “Ben asla kalmam.” “O zaman güven-deyiz.”

Üçüncü kadın daha sessizdir. Merdan'ı sanki onu inceliyormuş gibi izler. Gözleri koyu, neredeyse siyah; kimsenin çözemeyeceği bir sır gibi durur. “Ne fotoğraflıyorsun?” diye sorar aniden. Merdan durur. “İnsanları.” “Neden?” “Kimse bakmadığını sandıklarında kendilerini gösterdikleri için.” Kadın yaşıyla başını sallıyor, anlamış gibi.

Gece yoğunlaşır. Bar daha da dolar ama üç kadın hâlâ merkezde kalır – gürültüleri yüzünden değil, Merdan'a bakış biçimleri yüzünden. Merdan diğer misafirlerle ilgilenir ama hep onlara geri döner; sanki bir dansçı başlangıç noktasına dönüşmüş gibi.

Saat dört gibi atmosfer daha yoğun olur. Zümrüt küpeli kadın elini Merdan'ın elinin üzerine koyar. “Bizimle eve gel.” Merdan nazikçe gülümser ve elini geri çeker. “Gruplarla gitmem.” “O zaman sadece benimle.” “Bu gece değil.”

Kadın incinmiş görünür ama şaşırmış değil. Onun gibiler, erkeklerin peşlerinden koşmasına alışkındır – erkeklerin durmasına değil.

Gümüş elbiseli kadın başka bir yol dener. “Seni mutlu edebilirim.” Merdan başını sallıyor. “Zaten mutluyum.” “Yalnız mı?” “Yalnız olmak, mutlu olmanın zıttı değil.”

Üçüncü kadın hiçbir şey söylemez. Sadece onu izler. Ve bu, Merdan'ı rahatsız eder. Sessiz kadınlar, bağırınlardan daha tehlikelidir.

İlk misafirler gitmeye başladığında üçü hâlâ oradadır. Zümrüt küpeli kadın yapışkanlaşır, gümüş elbiseli kıskanç olur, sessiz olan daha yoğunlaşır. Merdan bu modeli tanır. Hep masum başlar, ama nadiren öyle biter.

“Kimseyi neden istemiyorsun?” diye sorar sonunda sessiz kadın. Merdan geriye yaslanır. “İnsanları isterim. Ama sonsuza dek değil.” “Neden?” “Kalinca kendimi kaybediyorum.”

Kadın uzun süre ona bakar. “Belki kaybolmak istiyorsundur.” “Belki,” der Merdan. “Ama bu gece değil.”

Kadınlar sonunda gider, ama isteyerek değil. Merdan onlara Serdilland’ın bir gece mekânı olduğunu – bağların değil. Hikâyelerin yeri olduğunu, vaatlerin değil – açıkça gösterdiği için giderler.

Kapı arkalarından kapanınca Merdan derin bir nefes alır. Kadınları sever. Enerjilerini, güzelliklerini, karmaşıklıklarını sever. Ama özgürlüğünü daha çok sever. Ve her gece ona, ikisinin nadiren birlikte var olduğunu hatırlatır.

Tezgâhı siler; sanki ona kim olduğunu gösteren bir ayna gibi: Arzulanan bir adam. Kalmayan bir adam. Geceyi seven bir adam – ve gece de onu sever.

Ama içten içe bilir: Bir gün gitmeyen bir kadın gelecek. Ve o zaman Serdilland artık aynı yer olmayacak.

10

4 – Atölye

Eğer Serdilland gecelerinin sahnesiyse, Merdan’ın atölyesi günlerinin tapınağıdır. O uyusa bile uyumayan bir yer. Kahve, toz, eski ahşap ve yüz yakalanmış ruhun hafif sırrı gibi kokan bir oda.

Atölye bardan sadece birkaç sokak ötede, kolayca gözden kaçan bir arka avludadır; ne aradığını bilmiyorsan fark etmezsin. Kapı sıradandır, gri, üzerinde hikâyeye anlatabilecek çizikler vardır. Ama onu açtığın anda Berlin-Mitte ile hiçbir ilgisi olmayan bir dünyaya girersin.

Oda geniştir, açıktır, yüksek tavanlıdır ve sabah ışığını sıvı altın gibi içeri alan pencerelere sahiptir. Her yerde bitkiler vardır – bazıları canlı, bazıları yarı ölü, bazıları öyle vahşi büyümüşdür ki küçük birer orman gibi görünür. Merdan onları nadiren

sular ama yine de büyürler. Belki de bu yerin, büyümek isteyen her şey için bir yuva olduğunu hissederler.

Duvarlarda portreler asılıdır. Yüzlerce. Kimisi büyük, kimisi küçük, kimisi siyah beyaz, kimisi neredeyse fazla yoğun renklerde. Yabancıların yüzleri, müdavimlerin, onu sevmiş kadınların, ona dertlerini anlatmış erkeklerin. Her fotoğraf, Merdan'ın unutmak istemediği bir hikâyenin parçasıdır.

Her vardiyadan sonra, saat kaç olursa olsun, atölyeye gelir. Bugün öğleden hemen sonradır. Güneş yüksektedir ama Merdan kendini yorgun hissetmez. Ceketini çıkarır, müziği açar – hafif, melankolik, nefes gibi bir şarkı – ve çalışma masasına gider.

Masa kaotiktir ama dağınık değildir. Üzerinde kameralar, objektifler, not defterleri, kalemler, hiç kullanmadığı çizik bir telefon durur. Oturur, bir kamerayı eline alır ve ona canlı bir varlıkmış gibi bakar.

11

Fotoğraf çekmek Merdan için bir hobi değildir. Dünyayı anlama biçimidir. İnsanlar, onun objektifinin önünde farklı görünür. Maskelerini, rollerini, yalanlarını kaybederler. Bir anlığına gerçek olurlar. Ve Merdan, söylenmeyen gerçekleri sever.

Geçen hafta çektiği fotoğraflara göz atar. Serdilland'da hep yalnız oturan, üzgün gözlü bir adam. Gerçek olamayacak kadar yüksek sesle gülen bir kadın. Öpüşen ama sevmeyen bir çift.

Sonra bir fotoğrafta durur. İki gece önce çektiği bir kadının portresi. Koyu gözler, sessiz bir bakış, onu takip eden bir sır. O, etrafını saran üç kadından biriydi – sessiz olan, tehlikeli olan.

Yakınlaştırır. Göz bebeklerinde Serdilland'dan gelmeyen bir ışık yansır. İçinden gelen bir ışık. “Sen kimsin?” diye mırıldanır. Cevap yok. Sadece bir fotoğraf.

Merdan ayağa kalkar ve en önemli portrelerin asılı olduğu duvara gider. O duvara “Kalp Hattı” der. Orada onu etkilemiş insanların fotoğrafları asılıdır – bedensel değil, ruhsal olarak. Uzun süre bakar.

Bir keresinde ona “Sen bir aynasın, Merdan. İnsanlar kendilerini sende görür,” diyen yaşlı bir adam. Hiç öpmediği ama asla unutamadığı bir kadın. Kaybolmadan önce fotoğrafını çektiği bir çocuk.

Merdan çerçevelere dokunur, sanki tenmiş gibi. “Hepiniz buradasınız,” der yavaşça. “Ve ben hâlâ yoldayım.”

Tekrar oturur, kamerayı alır ve çalışmaya başlar. Fotoğrafları düzenler, bazılarını siler, yeni seriler oluşturur. Ellerini hızlı ama telaşsız hareket ettirir. Sanatın zorlayınca değil, ona alan verince doğduğunu bilen bir adam gibi çalışır.

Öğleden sonra kamerayı bırakır ve rafta duran basılı fotoğraflara gider. Birini alır. Bir otoportre. Üzerinde daha gençtir, belki yirmi yaşında. Gözler aynıdır ama bakış farklıdır – daha açık, daha kırılgan. “Hiçbir şey bilmiyordun,” der genç haline. “Ben hâlâ bilmiyorum,” diye kendine cevap verir.

12

Sessizce güler.

Atölye onun sığınağıdır. Aynasıdır. Hafızasıdır. Burada kadınları baştan çıkaran barmen değildir. Geceleri kontrol eden adam değildir. Herkesin hayran olduğu yaşam sanatçısı değildir.

Burada Merdan’dır. İnsan biriktiren bir insan. Özgürlüğü seven ama bazen onun acısını çeken bir adam. Kaçtığını mı yoksa aradığını mı bilmeyen bir sanatçı.

Güneş yavaşça alçalırken ışığı kapatır. Ceketini alır, kapıyı kilitletler ve dışarı çıkar.

Gece bekler. Serdilland bekler.

Ve Merdan – bir sonraki hikâyeye hazırdır.

5 – Yaşam Sanatçısı

Merdan Serhed hiçbir zaman bir kalıba sokulacak bir adam olmadı. Daha çocukken bile, şeyleri başkalarından farklı yapma alışkanlığı vardı. Arkadaşları futbol oynarken o oyun alanındaki insanları izlerdi. Diğerleri planlar yaparken o akışa bırakırdı kendini. Ve birçok kişi ne olacaklarını düşünürken, Merdan kim olduğunu merak ederdi.

O bir yaşam sanatçısıydı – bunun için bir kelime olduğunu bilmeden çok önce.

Yaşam sanatçısı olmak bir meslek, bir rol, bir unvan değildir. Bir duruştur. Dünyayı görme biçimidir. Kendini taşıma biçimidir. Bir yaşam sanatçısı kurallara göre değil, ritimlere göre yaşar. Takvimi değil, hissi takip eder. Güvenliği değil, anlamı arar.

13

Merdan için yaşam sanatçısı olmak demek:

- Özgürlüğü her şeyin üstünde tutmak, bazen yalnız bıraksa bile.
 - Başkalarının sıradan gördüğü yerde güzelliği fark etmek.
 - İnsanları yargılamadan okumak.
 - Mülkiyet yerine anlar biriktirmek.
 - Günleri planlamak yerine geceleri yaşamak.
 - Kendine sanatçı demeden sanat yaratmak.
- O, varmak için yaşamaz. Yolda olmak için yaşar.

Kökeni

Merdan Berlin’de doğdu, ama kökleri çok daha doğuya – yalnızca hikâyelerden bildiği Kürdistan’a uzanır. Ailesi genç yaşta Almanya’ya gelmişti; umut ve korku dolu. Çok çalıştılar, sağlam, güvenli, tutarlı bir hayat kurdular.

Merdan onları severdi, ama farklıydı. Babası sık sık şöyle derdi: “Sen su gibisin. Seni tutamazlar.” Annesi ise: “Yolunu bulursun, düz olmasa bile,” derdi.

Bu sözleri hayatına taşıdı. Ve onlara göre yaşadı.

Yaşam Sanatçısı Olarak Günleri

Merdan’ın günleri başkaları uyurken başlar. Serdilland’daki her vardiyadan sonra atölyesine gider, kahve içer, müzik dinler, fotoğraf çeker ya da sadece oturup düşünür. Rutinleri yoktur, ama ritüelleri vardır. Planları yoktur, ama özlemleri vardır.

Berlin’de yürüyüş yapmayı sever, özellikle sabahın erken saatlerinde; şehir henüz bugün kim olacağını bilmezken. İnsanları izlemeyi sever – meraktan değil, saygıdan. Her insan onun için bakmaya değer bir evrendir.

Susmayı sever. Utangaçlıktan değil, inançtan. Kelimeler onun için renkler gibidir: Bir şey boyamak istediğinde kullanılmalıdır.

İlişkileri

Kadınlar başlı başına bir bölümdür. Merdan onları, ışığın güveleri çektiği gibi çeker. Çaba gösterdiği için değil, nadir bulunan bir özgürlük yaydığı için. Kadınlar onun farklı olduğunu hisseder. Oyun oynamadığını. Yalan söylemediğini. Söz vermediğini.

Ama sorun da budur.

Birçok kadın ona âşık olur. O nadiren âşık olur. Olduğunda da sadece bir gece için.

Kalpleri kıran bir adam değildir. Kalplere dokunan ve sonra yoluna devam eden bir adamdır. Bazı kadınlar bunu anlar. Bazıları anlamaz. Bazıları onu sahiplenmek ister. Bazıları onu kurtarmak. Bazıları onu yok etmek.

Ama Merdan hep Merdan'dır. Bağlanmadan seven bir adam. Almadan veren bir adam. Kaçmadan giden bir adam.

Sanatı

Fotoğraf onun için bir hobi değil, bir dildir. İnsanları fotoğraflar çünkü konuşmadan hikâye anlatırlar. Yüzleri fotoğraflar çünkü kelimelerin sakladığı gerçeği taşırlar.

15

Portreleri hamdır, dürüsttür, yoğundur. Bazı insanlar fotoğraflarında kendilerini görünce ağlar. Bazıları güler. Bazıları ürker. Bazıları kendilerine âşık olur.

Fotoğraflarını internetten satar ama para umurunda değildir. Barla yaşar, ama sanatla var olur.

Çatışması

Yaşam sanatçısı olmak özgürlüktür. Ama özgürlüğün bir bedeli vardır.

Merdan bazen kendini kaybettiğini bilir. Bazen çok yalnız olup olmadığını düşünür. Bazen gecelerin ağırlaştığını hisseder. Bazen bir şey aradığını – adını koyamadığı bir şey – düşünür.

Ama şunu da bilir: Kendini sabitlerse kaybolur. Kalırsa yaşamayı bırakır. Bağlanırsa sanatını kaybeder.

O bir yaşam sanatçısıdır. Ve yaşam sanatçıları kurallara göre değil, gerçeğe göre yaşar.

Akşam Başhyor

Güneş batarken Merdan atölyesinin penceresinde durur. Berlin'in yavaşça yanan ışıklarını izler. Onu çağıran geceyi hissederek. Ceketini alır, kapıyı kapatır ve çıkar.

Serdilland bekler. İnsanlar bekler. Hikâyeler bekler.

Ve Merdan – geceye yeniden ihtiyaç duyduğu adam olmaya hazırdır.

6 – Bar Bir Sahne Olarak

Serdilland hiçbir zaman sadece bir bar olmadı. Çoğu misafir için bir sığınaktı, bir sırdı, gecenin başka bir anlam kazandığı bir yerdi. Merdan içinse daha fazlasıydı: bir sahne. İnsanların farkında olmadan kendilerini gösterdikleri bir alan. Hikâyelerin anlatılmadığı, yaşandığı bir yer.

Bu cuma gecesi sakın başlar. Dışarıdaki sokaklar yaz yağmurdan ıslaktır ve ışıklar asfalt üzerinde sıvı neon gibi yansır. Merdan kapıyı açar, ahşap, narenciye ve taze nane kokusundan oluşan sıcak bir hava dışarı taşar. Bar hazırdır. O da.

İlk Misafirler

Gece yarısından kısa bir süre sonra, Merdan'ın aylardır tanıdığı bir adam içeri girer. Hep aynı deri ceketini giyen, gözleri yaşadıklarının anlattıklarından çok daha fazla olduğunu belli eden bir müzisyen. “Merdan,” der, “bana güçlü bir şey lazım.” “Güçlü mü, dürüst mü?” Adam güler. “Dürüst daha güçlüdür.”

Merdan ona duman ve baharat tadı taşıyan bir içki hazırlar. Müzisyen bir yudum alır ve sanki bir anıyı içiyormuş gibi gözlerini kapatır.

Sonra bir çift gelir. Sessiz ama yoğun bir şekilde tartışırlar. Eller birbirine değmez, bakışları ise fazlasıyla. Merdan onların birbirlerini sevdiklerini ama nasıl seveceklerini bilmediklerini hemen anlar. “İki içki?” diye sorar. Kadın başını sallar. Adam susar. Merdan onlara yumuşak, uzlaştırmacı bir şey hazırlar. Bazen bir içki, kurulamayan bir konuşmadır.

Sahne Doluyor

Saat iki gibi Serdilland doludur. Müzik, mekânı bir arada tutan hafif bir nabız gibidir. Misafirler, kimsenin yazmadığı bir tiyatro oyunundaki karakterler gibi hareket eder. Kimileri güler, kimileri fısıldar, kimileri masaların arasında yalnızmış gibi dans eder. 17

Merdan hepsini izler. Meraktan değil, alışkanlıktan. İnsanların geceleri oynadığı rolleri bilir:

- Kendini bir içkide bulmayı uman kaybolmuşlar.
- Sessizliklerini bastırmaya çalışan gürültülüler.
- Göründüklerini bilen güzeller.
- Fark edilmek isteyen yalnızlar.
- Ne aradığını bilmeyen arayanlar.

Ve bir de sadece Merdan için gelenler vardır.

Altın Elbiseli Kadın

Bu akşam, altın bir elbise giymiş bir kadın. İçeri girer, sanki gece ona aitmiş gibi. Yürüyüşü yavaş, kontrollü, neredeyse hipnotiktir. Gözleri aramaz – seçer. Ve seçtiği kişi Merdan’dır.

Hiç sormadan bara oturur. “Sen Merdan’sın.” “Kimin sorduguna bağlı.” “Ne istediğini bilen bir kadın.” “O zaman benim.”

Kadın gülümser. Flört etmeyen, meydan okuyan bir gülümseme. “Beni şaşırtacak bir şey yap.” Merdan ona nadiren yaptığı bir içki hazırlar: Nar, acı biber, koyu rom, bir tutam lavanta. Hem yakan hem iyileştiren bir içki.

Kadın bir yudum alır. “İlginç.” “İyi mi kötü mü?” “İlginç, iyiden daha iyidir.”

Merdan onu hemen sever. Görünüşü yüzünden değil, sakinliği yüzünden. Onun gibi kadınlar nadirdir. Etkilemeye çalışmayan, sadece olan kadınlar.

Sahne Kayar

Ama gece sakin kalmaz. Saat üç gibi bir grup genç erkek içeri girer; yüksek sesli, taşkın, bela kokan bir enerjiyle dolu. Shot isterler, fazla konuşurlar, sandalyelere çarparlar. Merdan onları yargılamadan izler. Gecelerin bazen kaydığını bilir.

Erkeklerden biri müzisyene çarpar. “Dikkat et, yaşlı!” Müzisyen ona bakar, sakin ama yorgun. “Ben senin yaşlın değilim.” Adam güler. “O zaman öyle davranma.”

Merdan araya girer. “Burada her şey yolunda mı?” Adam ona bakar. “Sen kimsin?” “Kalıp kalmayacağına karar veren kişi.”

Grup susar. Merdan’ın yüksek ses gerektirmeyen bir otoritesi vardır. Adam ellerini kaldırır. “Tamam, patron.” Oturlar. Gerginlik çözülür.

Altın Elbiseli Kadın Onu İzler

Kadın ona bakar, sanki bir sır keşfetmiş gibi. “Sen farklısın.” “Sadece uyanığım.” “Hayır,” der kadın. “Sen insanları tutan birisin, onları tutmadan.”

Merdan cevap vermez. Bazen sessizlik en dürüst cevaptır.

Sabah Yaklaşır

Saat altıya doğru bar sakinleşir. Altın elbiseli kadın kalır. Müzisyen kalır. Çift kalır. Grup gider. Gece yumuşar, konuşmalar derinleşir, müzik hafifler.

Merdan son içkileri hazırlar. Gülümser, dinler, izler. Serdilland artık bir mekân değildir – bir histir. İnsanların birkaç saatliğine kim olduklarını unutup kim olabileceklerini keşfettikleri bir alan.

İlk güneş ışıkları pencereden içeri sızdığında, Merdan altın elbiseli kadına bakar. “Öğlene kadar kalacak mısın?” Kadın gülümser. “Sen gidene kadar kalırım.”

Merdan nadiren hissettiği bir şey hisseder: Merak. Belki de 19 tehlike.

Serdilland her zaman bir sahneydi. Ama bu gece Merdan sadece yönetmen değildi. Oyunun bir parçasıydı.

7 – Kalan Kadın

Serdilland’daki geceler genellikle tanıdık bir ritmi takip eder: İnsanlar gelir, içer, konuşur, kaybolur, kendini bulur ve sonra gider. Ama bu cumartesi, Merdan’ın özenle koruduğu düzeni sarsan bir şey olur. Bir kadın kalır. Bedenen değil – zihninde.

Her şey fark edilmeden başlar. Bar doludur, müzik sıcaktır, atmosfer elektrikli. Merdan her zamanki gibi misafirlerin arasında dolaşır; zarif, sakin, dikkatli. İçkiler hazırlar, dinler, gülümser, susar. Sonra kapı açılır ve o içeri girer.

Sessiz Ateşli Kadın

O yüksek sesli değildir. Gösterişli değildir. Serdilland’a gelen diğer kadınlar gibi değildir. Elbisesi sade, siyah; saçları gevşekçe toplanmış; bakışı net. Arayan biri gibi değil, bilen biri gibi görünür. Ve bu, Merdan’ı rahatsız eder.

Hiç etrafa bakmadan bara oturur. “Bir bardak su, lütfen.” Merdan kaşını kaldırır. “Su mu?” “Evet.” “Bir barda olduğunu biliyorsun, değil mi?” “Susadığımı biliyorum.”

Merdan gülümser. Gerçek bir gülümseme. Diğerlerine verdiği türden değil. Suyu önüne koyar. Kadın yavaş içer, sanki her yudumu inceliyormuş gibi.

“Adın ne?” diye sorar Merdan. “Liya.” Bu isim, tanımadığın ama hemen sevdiğin bir şarkı gibi aklında kalır.

Onu Farklı Görüyor

Gece gürültülü hale gelirken Liya sessiz kalır. Merdan’a diğer kadınlar gibi bakmaz – arzulu, talepkâr, oyunbaz değil. Onu okur gibi bakar. Bu da Merdan’ı tedirgin eder.

“Burada çalışmayı seviyorsun,” der birden. “Ben çalışmıyorum. Yaşıyorum.” “Belli oluyor.”

Merdan bir müdavime içki hazırlar ama gözleri sürekli Liya’ya kayar. Liya orada oturur; sakın, kendinden emin, barın enerjisinden etkilenmeyen. Titreşen bir odada sessiz bir nokta gibidir.

İlk Rahatsızlık

Saat iki gibi, iri, yüksek sesli, sarhoş bir adam Liya’ya yaklaşır. “Hey güzellik, dans etmek ister misin?” Liya ona bakar. “Hayır.” Adam güler. “Hadi ama, sadece bir dans.” Merdan

araya girer. “Hayır dedi.” Adam onu süzer. “Sen içki karıştırıyorsun, dostum. Hiçbir şeye karar veremezsin.” Merdan sakın kalır. “Kimin kalacağına ben karar veririm.”

Adam homurdanır ama gider. Liya Merdan’a bakar. “Beni kurtarmak zorunda değilsin.” “Kimseyi kurtarmam.” “Kurtarıyorsun. Kendini.”

Merdan susar. Haklıdır. Ve bu hoşuna gitmez.

Gece Derinleşir

Saat dört gibi Serdilland seslerle, kahkahalarla, müzikle doludur. Ama Merdan sadece Liya’yı duyar. Liya az konuşur ama söyledikleri keskindir. Sanattan, özgürlükten, insanlardan bahseder. Yüzeysel değil – derinlikli.

“İnsanları fotoğraflıyorsun,” der. “Evet.” “Onları anlamak istediğin için mi?” “Onları görmek istediğim için.” “Peki seni kim görüyor?”

21

Merdan durur. Kimse. Ya da herkes – ama gerçekten değil.

Diğerlerinden Daha Uzun Kalır

İlk misafirler giderken Liya kalır. İkinci bir bardak su içer. Sonra üçüncü. Yorgun görünmez. Sıkılmış değil. Sarhoş hiç değil. Uyanık görünür. Merdan gibi uyanık.

“Neden kalıyorsun?” diye sorar Merdan. “Henüz bitmediğim için.” “Neyle?” “Seninle.”

Merdan nadiren hissettiği bir şey hisseder: huzursuzluk. Merak. Tehlike.

Her Şeyi Değiştiren An

Saat altıya doğru, güneş pencereden ilk altın çizgilerini gönderirken Liya ayağa kalkar.

“Şimdi gidiyorum.” Merdan başını sallar. “Yine gelir misin?” Kadın gülümser. “Bu sana bağlı.”

Kapıya yürür, durur, geri döner. “Sen kalmayan bir adamsın. Ama belki bir gün, gitmeyen biri için kalırsın.”

Sonra gider.

Merdan Geriye Kalır

Barın arkasında durur, elleri tezgâhın üzerinde, tanımadığı bir şeyi hisseder. Liya farklıydı. Yüksek sesli değil. Gösterişli değil. Gecelerin kadınlarından biri değil.

O kalan bir kadındı – bedenlen değil, Merdan’ın zihninde.

Ve Merdan bilir: Bu, herhangi bir ilişkiden daha tehlikelidir. Her geceden daha tehlikeli. Her gerçekten daha tehlikeli.

Çünkü uzun zamandır ilk kez şunu düşünür: Ya gitmesini istemiyorsa?

22

8 – Tırmanış

Gece birçok diğer gece gibi başlar. Serdilland doludur, müzik nabız gibi atar, konuşmalar sıcak akımlar halinde mekânın içinde dolaşır. Ama Merdan daha erken saatlerde havada bir şey olduğunu hisseder. Misafirlerden değil — kendisinden gelen bir gerilim. Liya hayatına — ya da daha doğrusu: gecesine — girdiğinden beri bir şey değişmiştir. Daha uyanıktır. Daha huzursuzdur. Daha duyarlıdır.

İçkiler hazırlar, gülümser, dinler. Ama bakışı sürekli kapıya kayar; sanki birini bekliyormuş gibi. Ya da birinden korkuyormuş gibi.

Geri Dönüş

Saat ikiye doğru kapı açılır. Ve oradadır. Liya.

Geçen seferki gibi siyah değil, gözlerini daha da koyu gösteren lacivert bir elbise giymiştir. İçeri girer; sakın, kendinden emin, sanki Serdilland'ı uzun zamandır tanıyormuş gibi. Merdan'ın kalbi bir an durur.

Önceki sefer oturduğu yere oturur. “Su,” der. Merdan başını sallar. “Su.”

Suyu önüne koyar. Liya içer. Ve ona bakar — merakla değil, taleple değil, bilerek. “Beni bekledin.” “Kimseyi beklemem.” **23**
“Ama umdun.”

Merdan susar. Liya gülümser. Ve tam o anda tırmanış başlar.

Kabul Etmeyen Adam

Merdan'ın sık gördüğü bir adam — iri, kaslı, yüksek sesli — bara gelir. Sarhoştur ama tehlikesiz olacak kadar değil. Liya'ya bakar, Merdan'a bakar, içinde bir şey kayar.

“Hey,” der Liya'ya. “Geçen hafta seni gördüm.” Liya ona bakmaz. “Hatırlamıyorum.” “Ben hatırlıyorum.” Elini Liya'nın omzuna koyar.

Merdan anında tepki verir. “Elini çek.” Adam ona döner. “Neye karışıyorsun?” “İstemiyor.” “Kendisi konuşabilir.”

Liya adama bakar. “İstemiyorum.” Adam eğri bir gülümseme takınır. “Sen önce hayır deyip sonra—”

Merdan öne çıkar. “Dur.”

Adam onu süzer. “Kendini özel mi sanıyorsun? İçki karıştırıp kadınlara gülümsüyorsun diye mi?” Merdan sakın kalır. “Git.”

Adam güler. “Ya ne olacak?”

Tırmanış

Her şey hızlı olur.

Adam Merdan’ın gömleğini tutar. Merdan zarif bir hareketle geri çekilir. Adam sendeleyip bir masaya çarpar, bir bardak düşer, kırılır. Misafirler döner. Müzik devam eder ama atmosfer değişir.

“Sen kavga istiyorsun,” der adam. “Hayır,” der Merdan. “Sen ilgi istiyorsun.”

Adam yumruk atar. Merdan yumruğu yakalar, adamın kolunu çevirir, onu tezgâha bastırır. Ne serttir ne öfkeli. Sadece kesin.

“Git,” der Merdan sessizce. Adam homurdanır, kurtulmaya çalışır. Merdan onu tutar. “Git.”

Adamın arkadaşı gelir, onu çekip alır. “Hadi dostum, boş ver.”

Adam Merdan’a bakar. “Bu bitmedi.” “Bitti,” der Merdan. “Bugünlük.”

Giderler. Kapı kapanır. Bar nefes alır.

Sonrasındaki Sessizlik

Merdan orada durur; elleri tezgâhta, omuzları gergin. Misafirlerin bakışlarını hisseder. Bazıları etkilenmiştir. Bazıları rahatsız. Bazıları büyülenmiş.

Liya ona bakar. “Onu tutmak zorunda değildin.” “Zorundaydım.” “Neden?” “Sana saygı duymadı.” “Peki ya sen?” “Ben sana saygı duyuyorum.” “Ama kendine duymadın.”

Merdan ona bakar. “Ne demek istiyorsun?” “Tanımadığın biri için kendini tehlikeye attın.”

Merdan gülümser. “Seni düşündüğünden daha çok tanıyorum.” “Hayır,” der Liya. “Sadece görmek istediğini görüyorsun.”

Gerçek Anı

Liya ayağa kalkar. “Sen özgürlüğü seven bir adamsın. Ama özgürlük her yere karışmak demek değildir.” “Her yere karışmam.” “Karşıyorsun. Bana.”

Merdan susar. Liya yaklaşır. “Neden?” “Çünkü sen kalıyor-25
sun.” “Ve bu seni korkutuyor.”

Merdan derin bir nefes alır. “Evet.”

Liya elini onun elinin üzerine koyar. “Güzel. Korku, bir şeyin önemli olduğunu gösterir.”

Sonra elini çeker. “Ama karar vermelisin. Beni mi istiyorsun — yoksa sadece benim fikrimi mi?”

Kapıya yürür. “Tekrar geleceğim. Ama sadece neden istediğini biliyorsan.”

Kapı kapanır. Merdan geride kalır. Bar yeniden gürültülü, canlı, seslerle doludur. Ama onun içinde sessizlik vardır.

Farkındalık

Merdan yıllar sonra ilk kez, geceleri kontrol edenin kendisi olmadığını — gecenin onu kontrol ettiğini hisseder.

Ve Liya? O sadece kalan bir kadın değildir. O, Merdan’a meydan okuyan ilk kadındır.

Tırmanış kavga değildi. Gerçektir.

Ve Merdan bilir: Bir sonraki gece farklı olacak.

9 – Ertesi Sabah

Yoğun bir gecenin ertesi sabahı Serdilland’da her zaman özel bir sessizlik olur. Boş bir odanın sessizliği değil; az önce bir şey yaşamış bir yerin sessizliği. Hâlâ nefes alan bir oda. İçinde yaşanan hikâyelerin sıcaklığını hâlâ taşıyan bir oda.

Merdan barın arkasında durur, elleri tezgâhın üzerinde, kemiklerinde yorgunluğu hisseder — ama zihninde değil. Zihni uyanıktır. Fazla uyanık. Liya gitmiştir, ama sözleri hâlâ odada asılı durur; tanımadığın ama unutmadığın bir parfüm kokusu gibi.

26

“Beni mi istiyorsun — yoksa sadece benim fikrimi mi?”

Bu cümleyi zihninde tekrar eder, sanki çözmeye çalışıyormuş gibi. Ama cümle bir düğüm olarak kalır.

Şafaktaki Bar

Son misafirler gitmiştir. Sandalyeler yamuk durur, bardaklar yarı doludur, müzik susmuştur. Yükselen güneşin ışığı pencereden içeri girer ve yere altın çizgiler çizer. Merdan bu anı sever. Uzun bir koşudan sonraki nefes gibidir.

Toparlanmaya başlar. Mekanik değil, meditasyon gibi. Bardakları yerine koyar, tezgâhı siler, şişeleri toplar. Her hareket onu kendine biraz daha yaklaştırır. Geceler insanlar içindir. Sabahlar onun.

Ama bugün farklıdır. Bugün zihni özgür değildir. Bugün sadece bir barmen değildir. Bugün tanımadığı bir şeyi hisseden bir adamdır.

Atölye Çağırır

Bar temizlenince kapıyı kapatır ve Berlin'in sessiz sokaklarında yürür. Şehir yavaşça uyanır. Bir fırıncı kapısını açar. Bir bisikletli geçer. Bir köpek havlar. Merdan bacaklarında yorgunluğu hisseder ama kalbi her zamankinden hızlı atar.

Atölyeye vardığında ışığı açar. Oda her zamanki gibi onu karşılar — sıcak, kaotik, dürüst. Duvarlardaki portreler ona bakar; sanki geçen gece ne olduğunu bilmek ister gibi.

Ceketini çıkarır, masaya oturur ve kamerayı eline alır. Son günlerde çektiği fotoğraflara bakar. Ama hiçbir şey onu çekmez. Hiçbir şey ona konuşmaz.

27

Ta ki dün çektiği bir fotoğrafı bulana kadar.

Yeni Portre

Bu, Serdilland'da hep yalnız oturan bir adamın portresidir. Gözleri sözlerinden çok daha fazlasını söyleyen bir adam. Merdan onu adam fark etmeden fotoğraflamıştır. Sessiz bir anda çekilmiş sessiz bir fotoğraf.

Merdan yakınlaştırır. Adamın gözleri yorgun görünür ama kırık değil. Daha çok, çok şey görmüş ama yine de yürüyen biri gibi. “Sen benim gibisin,” diye mırıldanır Merdan. Nereye gittiğini bilmeden yaşayan biri.

Fotoğrafı düzenler. Gölgelemleri güçlendirir, ışık noktalarını belirginleştirir, yüz hatlarını netleştirir. İyi bir fotoğraftır. Dürüst bir fotoğraf. Kalan bir fotoğraf. Ama çalışırken Liya'yı düşünür.

Kalan Düşünceler

Neden onu bu kadar etkiledi? Neden onu zorladı? Neden onu gördü?

Merdan, kadınlara dokunan ama dokunulmasına izin vermeyen bir adamdır. Yakınlık veren ama yakınlığı kabul etmeyen. Bağlanınca boğulduğu için özgürlüğü seven bir adam.

Ama Liya farklıydı. Ondan bir şey istemiyordu. Sadece gerçek istiyordu: duygusal, çıplak, maskesiz bir hakikat...

Ve gerçek, aşktan daha tehlikelidir.

Yaramayan Kahve

Kendine bir kahve yapar, pencerenin yanına oturur ve dışarı bakar. Berlin artık aydınlıktır. İnsanlar işe gider. Arabalar geçer. Yeni bir gün başlar. 28

Ama Merdan hâlâ gecede gibi hisseder.

Kamerayı alır ve bir otoportre çeker. Pozsuz. Işıksız. Sanatsız. Sadece o — yorgun, düşünceli, dürüst.

Fotoğrafa baktığında irkilir. Geceleri kontrol eden adam gibi görünmez. Bir şey kaybetmiş gibi görünür. Ya da anlamadığı bir şey bulmuş gibi.

Büyüyen Karar

Geri yaslanır. Liya'nın geri geleceğini bilir. Cevap bekleyeceğini bilir. Cevaplarının olmadığını da bilir.

Ama şunu da bilir: Onu tekrar görmek istiyor.

Onun fikrini değil. Onun meydan okumasını değil. Onun tehlikesini değil.

Onu.

Ve gerçek ertesi sabah budur: Yorgunluk değil. Sessizlik değil. Boş bar değil.

Kontrol edemediği bir şeyin başladığını fark etmesidir.

Merdan gözlerini kapatır. Uzun zamandır ilk kez kendini özgür hissetmez. Ama canlı hisseder.

10 – Sanat Fuarı

Liya’dan sonraki sabah ağırdı, ama onu takip eden gün beklenmedik bir dönüş getirdi. Merdan neredeyse hiç uyumamıştı. Atölyede kalmış, fotoğrafları ayıklamış, silmiş, yeniden bakmıştı. Ama hiçbir şey içindeki huzursuzluğu çözmedi. Bu yüzden nadiren yaptığı bir şeyi yapmaya karar verdi: Rutinin dışına çıktı.

29

Davetiye

Öğleye doğru telefonu çaldı — nadir bir olay, çünkü onu arayan pek olmazdı. Tanımadığı bir numaraydı. “Sayın Serhed? Ben Galeri Lichtbogen’in küratörüyüm. Portrelerinizi çevrimiçi gördük. Sizi sanat fuarımıza davet etmek istiyoruz.”

Merdan durdu. “Ben sergi açmam.” “Henüz,” dedi ses. “Ama açmalısınız. Fotoğraflarınız... olağanüstü.”

Sessiz kaldı. “Bu akşam uğrayın. Sadece bakın. Zorunluluk yok.”

Telefonu kapattı. Fotoğraflarına baktı. Ve uzun zamandır ilk kez, geceleri tutan adamdan daha fazlası olup olamayacağını düşündü.

Galerie Lichtbogen

Akşam yola çıktı. Galeri, eski bir fabrika binasındaydı; tuğla duvarları sokak lambalarının ışığında sıcak bir şekilde parlıyordu. İçerisi aydınlık, modern, şarap içen ve sanatı sanki sadece kendilerine ait bir dilmiş gibi konuşan insanlarla doluydu.

Merdan kendini yabancı hissetti. O beyaz duvarların adamı değildi. Eleştirilerin değil, hikâyelerin adamıydı. Sanat çevresinin değil, insanların adamıydı.

Ama ilk portreleri gördüğünde durdu.

Küratörle Karşılaşma

Orta yaşlı, zarif, gri saçlı ve keskin bakışlı bir kadın yanına geldi. “Sen Merdan’sın.” “Evet.” “Fotoğraflarınız... nadiren gördüğüm bir şey taşıyor.” “Nedir o?” “İnsanları oldukları gibi gösteriyorsunuz, olmak istedikleri gibi değil.” 30

Merdan ona baktı. “Ben başkaları için fotoğraf çekmem.” “Tam da bu yüzden sergi açmalısınız.”

Kadın onu galeri boyunca gezdirdi. Portreler, heykeller, soyut şekiller. Ama hiçbir şey onu etkilemedi. Bir fotoğraf dışında.

Onu Vuran Fotoğraf

Bir kadının portresiydi. Liya değildi. Ama aynı derinliğe sahipti. Aynı talep eden bakış. Aynı “Seni görüyorum” diyen ifade.

Merdan durdu. “Bu kim?” “Bir sanatçı,” dedi küratör. “Kendini fotoğraflıyor. Kendini açıklamadan gösteriyor.”

Merdan yavaşça başını salladı. “Bu nadir.” “Çok.”

İçinde bir şey kıpırdadı. Uzun zamandır görmezden geldiği bir şey. Gecedен değil, kendi içinden gelen bir şey.

Teklif

Küratör ona döndü. “Merdan, bir sonraki fuarımızda sergi açmanı istiyorum. Portrelerin görülmeyi hak ediyor.” “Ben bir barda çalışıyorum.” “Eee?” “Ben sanatçı değilim.” “Öylesin,” dedi kadın. “Sanatı yaşıyorsun. Onu soluyorsun. Başkalarının görmediği insanlarda görüyorsun.”

Merdan sustu. Serdilland’ı düşündü. Geceleri. Kadınları. Liya’yı. Özgürlüğünü.

“Hazır olup olmadığımı bilmiyorum.” “Kimse hazır değildir,” dedi kadın. “Sadece başlar.”

31

Karar Anı

Galeride dolaştı; insanlara, fotoğraflara, konuşmalara baktı. Kendini yabancı hissetti. Ama kaybolmuş değil. Daha çok... meraklı.

Yıllar sonra ilk kez, hayatının sadece gecelerden ve çevrimiçi duran portrelerden ibaret olup olmadığını düşündü.

Küratöre baktı. “Düşüneceğim.” “Güzel,” dedi kadın. “Bugün-lük bu yeter.”

Dönüş Yolu

Berlin sokaklarında eve dönerken şehir farklı hissettirdi. Kontrol ettiği bir yer gibi değil. Ona bir şey sunan bir yer gibi.

Liya’yı düşündü. Sözlerini. Onun gördüğü gerçeği.

Belki bir şeyleri değiştirme zamanıydı. Hepsini değil. Ama bir şeyi.

Farkındalık

Atölyeye girdiğinde portrelerine baktı. Yüz yüz. Yüz hikâye. Yüz gerçek.

Ve şunu biliyordu: Görölmeyi hak ediyorlar.

Sadece onun tarafından değil. Sadece gece tarafından değil. Dünya tarafından.

Merdan oturdu, kamerayı eline aldı ve çalışmaya başladı. Bar için değil. Misafirler için değil. Geceler için değil.

Kendisi için.

32

11 – Karar

Sanat fuarından sonraki gün, Merdan için diğer tüm günlerden farklıydı. Yorgunluk yüzünden değil, geceden değil, bardan değil. Bir anda önünde açılan ihtimal yüzündendi — hiç aramadığı ama şimdi peşini bırakmayan, gitmeyen bir düşünce gibi onu takip eden bir ihtimal.

Atölyede oturuyordu; kamera önünde, duvarlardaki portreler hayatının sessiz tanıkları gibi. Küratörün davetiyesi masanın üzerindeydi. Sade bir kâğıt parçasıydı ama bir karar kadar ağırdı.

İki Dünya

Merdan iki dünya arasında yaşıyordu:

- Onu taşıyan, besleyen, özgür kılan gece.
- Onu tanımlayan, gösteren, kırılğan yapan sanat.

Şimdiye kadar bu iki dünya yan yana var olmuş, birbirine dokunmamıştı. Ama sanat fuarı bir şey değiştirmişti. Fotoğraflarının sadece kendisi için olmadığını göstermişti. Onu tanımayan insanlara da dokunabileceğini. Serdilland'ın dışında da anlam taşıdığını.

Ayağa kalktı, en önemli portrelerin asılı olduğu “Kalp Hattı”na yürüdü. Uzun süre baktı. “Benden ne istiyorsunuz?” diye fısıldadı. Fotoğraflar cevap vermedi. Ama onu biliyorlarmış gibi baktılar.

Serdilland’a Ziyaret

Akşam, her zamankinden erken bara gitti. Serdilland henüz kapalıydı; ışıklar sönük, oda sessizdi. Tezgâha oturdu ve etrafa baktı.

Burada hayatı vardı. Burada özgürlüğü vardı. Burada sahnesi 33 vardı.

Burada yaşadığı geceleri düşündü. Gelen ve giden insanları. Onu isteyen kadınları. Ona güvenen erkekleri. Bu odada açılan hikâyeleri.

Ve kendine sordu: Bu yeterli mi?

Küratörün Dönüşü

Gece yarısından hemen önce kapı çaldı. Merdan açtı — Galerie Lichtbogen’in küratörünü gördü.

“Rahatsız etmek istemedim,” dedi kadın. “Etmiyorsunuz.”
“Sadece düşünüp düşünmediğinizi bilmek istedim.”

Merdan başını salladı. “Evet.” “Ve?” “Bilmiyorum.”

Kadın içeri girdi, etrafa baktı. “Burası özel bir yer.” “Benim yerim.” “Ama sanatınız... sadece buraya ait değil.”

Merdan oturdu. “Korkuyorum.” “Neden?” “Eğer sergi açarsam, görünür olurum. Görünür olursam kırılğan olurum.” “Sanat kırılğanlıktır.” “Ben sanatçı değilim.” “Öylesiniz,” dedi kadın sakın bir sesle. “Sanatı yaşıyorsunuz. Sadece saklıyorsunuz.”

Merdan ona baktı. “Ya kendimi kaybedersem?” “O zaman kendinizi yeniden bulursunuz. Belki daha iyi bir yerde.”

Gerçek Anı

Kadın tezgâhın üzerine bir dosya koydu. “Burada belgeler var. Katılmak isterseniz imzalayın. İstemezseniz yakın. İkisi de bir karar.”

Merdan dosyayı açtı. İçinde fotoğrafları vardı — seçilmiş, düzenlenmiş, açıklanmış. Onlara baktı ve ilk kez onları anı değil, sanat olarak gördü.

34

Dosyayı kapattı. “Zamana ihtiyacım var.” “Zamanınız var. Ama sonsuz değil.”

Kadın gitti. Kapı kapandı. Merdan yalnız kaldı.

Liya Ortaya Çıkar

Bir buçuk gibi kapı tekrar açıldı. Liya içeri girdi.

Yüksek sesli değil. Gösterişli değil. Sorgulayan değil.

Bara oturdu. “Savaş veriyor gibisin.” “Savaşmıyorum.” “Evet, veriyorsun. Kendinle.”

Merdan ona baktı. “Bir karar vermem gerekiyor.” “Ne kararı?” “Sergi açıp açmayacağım.” “Ve seni durduran ne?” “Hazır olup olmadığımı bilmiyorum.” “Hazır olmak bir yanılısamadır.”

Suyunu içti. “Merdan, sen özgürlüğü seven bir adamsın. Ama özgürlük yerinde durmak demek değildir. Bazen ilerlemek demektir.”

Merdan sustu. Liya ona baktı; derin, net, korkusuz. “Değişmekten korkuyorsun. Ama çoktan değiştin.”

Merdan içinde bir şeyin çözüldüğünü hissetti. Fark etmediği bir direnç. Bilinçsizce ördüğü bir duvar.

“Eğer sergi açarsam,” dedi sessizce, “belki geceyi kaybederim.” “Hayır,” dedi Liya. “Sadece karanlığı kaybedersin.”

Karar

Ayağa kalktı, dosyaya yürüdü, tekrar açtı. Fotoğraflarına baktı. Hayatına baktı. Gerçeğine baktı.

Sonra kalemi aldı. İmzaladı.

Liya gülümsedi. “Güzel.” “Neden güzel?” “Çünkü sonunda bir şey istedin.”

Merdan derin bir nefes aldı. Yıllar sonra ilk kez sadece özgür değil, cesur hissetti.

Bölümün Sonu

Dosyayı kapattı, kenara koydu ve Liya’ya baktı.

“Bu gece kalacak mısın?” “Hayır,” dedi Liya. “Bu gece değil.” “Neden?” “Çünkü bugün bir şeyi benim için değil, kendin için yaptın.”

Liya gitti. Merdan geride kaldı.

Ve uzun zamandır ilk kez biliyordu: Hayatını değiştirecek bir karar vermişti.

12 – Gerçeğin Gecesi

Gece hafif bir titreşimle başlar. Berlin-Mitte sıcaktır, hava ağırdır, sokaklar bir hikâyenin parçası olabileceklerini bilmeyen insanlarla doludur. Serdilland her zamanki gibi gece yarısında açılır, ama Merdan bu gecenin farklı olduğunu hemen hisseder. Misafirler yüzünden değil. Müzik yüzünden değil. Kendisi yüzünden.

İmzalamıştır. Sergi açacaktır. Onu görünür kılacak bir karar vermiştir. Ve görünür olmak, onun hiç aramadığı bir şeydir.

Huzursuzluk

Merdan barın arkasında durur, içkiler hazırlar, gülümser, dinler — ama elleri hafif titrer. Kimse fark etmez. Ondan başka kimse. Verdiği karar göğsünde ağır durur. Sanki bir kapı açmış ve artık kapatamayacakmış gibi hisseder.

Saat bir gibi, deri ceketli müdavim müzisyen içeri girer. “Farklı görünüyorsun,” der. “Nasıl farklı?” “Geri alamayacağın bir şey yapmış biri gibi.”

Merdan hafifçe gülümser. “Belki.” Müzisyen başını sallar. “İnsanlar geri alamayacakları şeyler yapmalı. Yoksa yaşamazlar.”

Merdan ona bir içki hazırlar, ama düşünceleri başka yerededir. Liya’da. Sanat fuarında. Peşini bırakmayan korkuda.

Sessizliğin Dönüşü

Saat iki gibi bar dolar. Sesler, kahkahalar, müzik — her şey her zamanki gibi. Ama Merdan kendi hayatının seyircisi gibi hisseder. İnsanları görür, ama farklı görür. Onları olası

portreler olarak görür. Tutabileceği hikâyeler olarak. Gösterebileceği gerçekler olarak.

Sanatın içinde büyüdüğünü hisseder. İkinci bir kalp gibi. İkinci bir nefes gibi.

Ve tam o anda kapı açılır.

Liya içeri girer

Basit bir beyaz elbise giyiyordur. Renk yok, gösteriş yok. Sadece netlik. Etrafa bakmaz. Doğrudan bara gelir. Oturur. “Su,” der. Merdan suyu koyar. Liya içer. Ona bakar.

“İmzalamışsın.” “Evet.” “Güzel.” “İyi olup olmadığını bilmiyorum.” “İyi,” der Liya. “İyi.”

Merdan öne eğilir. “Korkuyorum.” “Biliyorum.” “Her şeyden.” “Biliyorum.”

37

Bunu teselli etmek için söylemez. Gerçek olarak söyler.

Yüzleşme

“Burada neden varsın?” diye sorar Merdan. “Çünkü bana ihtiyacın var.” “Kimseye ihtiyacım yok.” “Var,” der Liya sakın bir sesle. “Dünya seni görmeden önce seni gören birine ihtiyacın var.”

Merdan içinde bir şeyin sıkıştığını hisseder. “Görölmek istemiyorum.” “O zaman imzalamazdın.” “Neden yaptığımı bilmiyorum.” “Biliyorsun. Daha fazlasını istiyorsun.”

Merdan susar. Liya ona derin, net, korkusuz bir bakışla bakar. “Yalnızca geceyi istemiyorsun. Günü de istiyorsun.”

Merdan gözlerini kapatır. “Gün beni kırılğan yapıyor.” “Gece de. Sadece hiç izin vermedin.”

Çöküş

Gerçek onu vurur. Bir darbe gibi. Bir ışık gibi. Bir kayıp gibi.

Tezgâha dayanır. “Sadece barmen değilsem kim olduğumu bilmiyorum.” “Bul.” “Ya kaybolursam?” “O zaman seni bulmana yardım ederim.”

Merdan ona bakar. “Neden?” “Çünkü bana ihtiyacın var.” “Sana ihtiyacım yok.” “Var,” der Liya. “Kalan birine ihtiyacın var.”

Merdan zor nefes alır. “Kalabilir miyim bilmiyorum.” “Kalmak zorunda değilsin. Kaçmayı bırakman yeter.”

Gerçek

Bar gürültülüdür, ama etraflarında müzikten daha ağır bir sessizlik oluşur. Merdan, maskesinin çatladığını hisseder. Özgür-38lüğünün değiştiğini. Korkusunun ortaya çıktığını.

“Hiç kimseyi sevmedim,” der fısıltıyla. “Biliyorum.” “Sevebilir miyim bilmiyorum.” “Biliyorum.”

Liya elini onun elinin üzerine koyar. Talepkâr değil. Sahiple-nici değil. Sadece oradadır.

“Merdan,” der, “kimseyi sevmek zorunda değilsin. Kendini kaybetmemek zorundasın.”

Merdan ona bakar. Ve yıllar sonra ilk kez adını koyamadığı bir şey hisseder.

Dönüm Noktası

Saat dört gibi Liya barı terk eder. Ani değil. Dramatik değil. Sadece ayağa kalkar.

“Gidiyorum.” “Gelecek misin?” “Evet.” “Ne zaman?” “Hazır olduğunda.”

Gider. Kapı kapanır. Merdan geride kalır.

Farkındalık

Barın arkasında durur, elleri tezgâhta, korkudan daha güçlü bir şey hisseder. Özgürlükten daha güçlü. Geceden daha güçlü.

Değişimi hisseder.

Ve bilir: Bir sonraki gece artık aynı olmayacak. Çünkü kendisi aynı değil.

13 – Barla Vedalaşma

Akşam her zamanki gibi başlar, ama Merdan kapıyı açtığı anda bu gecenin diğerleri gibi olmayacağını hisseder. Serdilland farklı görünür. Daha boş değil, daha dolu değil — daha sessiz. Sanki oda, bir şeyin yaklaşmakta olduğunu kendi kendine anlamış gibidir.

Işıkları açar. Sıcak, loş ışık yayılır, ama bir başlangıç gibi hissettirmez. Bir son gibi hisseder. Planlamadığı bir son. Haftalar boyunca içinde biriken, artık görmezden gelinemeyen bir baskı gibi.

Onu Takip Eden Karar

İmzaladığı günden beri, sanatını göstermeye karar verdiğiinden beri içinde bir şey yer değiştirmiştir. Geceler daha dar gelir. Ona hep özgürlük vermiş olan bar, bir anda onu tutan bir yer gibi görünür. Kötülükten değil — alışkanlıktan.

Serdilland'ı sever. Ama değişmesi gerektiğini bilir. Ve değişim fedakârlık ister.

Barın arkasına geçer, tezgâha, şişelere, bardaklara dokunur. Her şey tanıdıktır. Fazla tanıdık. “Bir ara vermeliyim,” der sessizce. Birine değil. Kendine.

İlk Misafirler

Gece yarısından kısa bir süre sonra müdavimler gelir. Deri ceketli müzisyen. Hep tartışıp sonra barışan çift. Onu bir sır gibi çözmek isteyen iki kadın.

Ama Merdan farklıdır. Gülümser, ama yorgun bir gülümsemedir. İçki hazırlar, ama elleri daha yavaştır. Dinler, ama düşünceleri başka yerdedir.

“İyi misin?” diye sorar müzisyen. Merdan başını sallar. “Bir ara veriyorum.” “Neden?” “Her şeyden.”

Müzisyen ona uzun uzun bakar. “İyi,” der. “Bazen geri dönmek için gitmek gerekir.”

Gece Ağırlaşır

Saat iki gibi bar doludur, ama Merdan boştur. Sesler, kahkahalar, müzik — hepsi sanki suyun altından geliyormuş gibi. İçki hazırlar ama bundan keyif almaz. Sanat yoktur. Özgürlük yoktur.

Bugün hiç yapmadığı bir şeyi yapması gerektiğini bilir: Barı kapatmalıdır. Sonsuza dek değil. Ama bir gece.

Bir gece, sadece ona ait olacak.

Liya Gelir

Saat üçten sonra kapı açılır. Liya içeri girer.

Koyu bir elbise giyyordu; sade, zarif. Bakışı sakindir, ama Merdan'ı görünce değışir. "Sen sen değilsin," der. "Biliyorum." "Ne oldu?" "Gitmem gerek." "Nereye?" "Kendime."

Bara oturur. "Anlat."

Merdan öne eğilir. "Hayatımı bu barda geçirdim. İnsanları gördüm, onları dinledim, fotoğrafladım, sevdim, kaybettim. Ama kendimi hiç görmedim." "Peki şimdi?" "Şimdi kendimi görüyorum. Ve bir şey değıştirmem gerektiğini biliyorum."

Liya başını sallar. "O zaman yap."

Vedanın Anı

41

Merdan tezgâha vurur. "Arkadaşlar," der yüksek sesle. Müzik kısılır. Misafirler ona döner.

"Bugün erken kapatıyorum." Oda bir anda uğuldar. "Neden?" diye sorar biri. "Çünkü bir ara vermem gerek." "Ne kadar?" "Bilmiyorum."

Misafirler ona bakar. Bazıları şaşkın. Bazıları üzgün. Bazıları anlayışlı.

Müzisyen başını sallar. Çift gülümser. Kadınlar fısıldaşır. Ama kimse itiraz etmez.

Merdan kapıya gider, tabelayı çevirir. Kapalı.

Yıllar sonra ilk kez Serdilland gecenin ortasında kapanır.

Sonrasındaki Sessizlik

Misafirler gider. Bar boşalır. Müzik susar. Sadece Merdan ve Liya kalır.

Yanına oturur. “Korkuyorum.” “İyi,” der Liya. “Korku yaşadığını gösterir.” “Ya geri dönemezsem?” “O zaman yeni bir yer bulursun.” “Peki ya sen?” “Sen dürüst olduğun sürece kalırım.”

Merdan ona bakar. “Dürüst olmak istiyorum.” “O zaman şimdi başla.”

Derin bir nefes alır. “Geceden fazlasını istiyorum.” “O zaman güne git.”

Yeni Sabah

Güneş doğarken Merdan hâlâ Serdilland’dadır. Bar sessizdir. 42
Hava sıcaktır. Gelecek belirsizdir.

Ama uzun zamandır ilk kez kendini kapana kısılmış hissetmez. Özgür hisseder.

Bar’dan değil. Geceden değil. Değişimin kayıp demek olduğuna dair korkudan özgür.

Ayağa kalkar, etrafa bakar ve sessizce der: “Geri döneceğim. Ama farklı.”

Liya gülümser. “Güzel.”

14 – Işığa Doğru Adım

Kapanan gecenin ertesi sabahı diğer tüm sabahlardan farklıdır. Berlin-Mitte her zamanki gibi uyanır: Arabalar, sesler, tramvayın gürültüsü. Ama Merdan için şehir, sanki biri renkleri

yeniden karıştırmış gibi hissedilir. Hava daha berraktır. Sesler daha yumuşaktır. Gelecek daha yakındır.

Atölyede durur; çıplak ayakla, elinde bir fincan kahve. Duvarlardaki portreler ona bakar; değiştiğini bilen eski dostlar gibi. İsteddiği için değil — zamanı geldiği için.

Hazırlık

Sanat fuarı yaklaşmaktadır. Küratör ona bir liste göndermiştir: Formatlar, çerçeveler, baskılar, başlıklar. Merdan listeyi okur, ama iş gibi hissettirmez. Yol gibi hissettirir. Hiç yürümemiş olduğu ama doğru gelen bir yol.

On iki portre seçer. Onu etkileyen on iki insan. Kaydettiği on iki hikâye. Viski gözlü yaşlı adam. Çok yüksek sesle gülen kadın. Kaybolan çocuk. 3. bölümdeki sessiz kadın. Ve bir oto-portre — en dürüst olanı.

43

Fotoğrafları atölyede, galeride duracakları şekilde asar. Geri çekilir, bakar. “Bu benim,” der sessizce. Bar değil. Geceler değil. Kadınlar değil. O.

Ziyaret

Öğleye doğru kapı çalar. Liya.

İçeri girer, etrafa bakar, durur. “Çalışmışsın.” “Evet.” “Farklı görünüyorsun.” “Farklıyım.”

Fotoğraflara gider, uzun süre bakar. “Bu cesur.” “Bu dürüst.” “Dürüstlük cesarettir.”

Merdan gülümser. “Korkuyorum.” “İyi.” “Neden iyi?” “Çünkü yaptığın şey senden büyük.”

Liya ona döner. “Ve başaracaksın.”

Serdilland'daki Son Akşam

Akşam Merdan bara gider. Çalışmak için değil — vedalaşmak için. Serdilland karanlık, sessizdir; sanki bir mola alacağını bilen bir oda gibi.

Odanın içinde yürür, masalara, tezgâha, duvarlara dokunur. “Teşekkür ederim,” der sessizce. Geceler için. Özgürlük için. Hikâyeler için.

Bir bar taburesine oturur, başını ellerinin arasına alır. Burada yaşadığı geceleri düşünür. Onu şekillendiren insanları. Onu isteyen kadınları. Ona güvenen erkekleri. Burada doğan sanatı.

Ve bilir: Geri dönecektir. Ama aynı adam olarak değil.

Yeni Sabah

Ertesi gün erken kalkar. Duş alır, giyinir, fotoğrafların olduğu dosyayı alır ve Galerie Lichtbogen'e gider. Güneş parlıyordur. Şehir aydınlıktır. Ve Merdan, ilk kez gerçekten güne adım atıyormuş gibi hisseder.

Küratör onu karşılar. “Hazır mısınız?” “Hayır.” “Mükemmel.”

Onu sergi alanına götürür. Beyaz duvarlar. Yüksek tavanlar. Sessizlik.

Merdan fotoğraflarını asar. Birer birer. Her biri kendi yerine. Her biri onun bir parçası.

Bitirdiğinde geri çekilir. On iki portreye bakar. Hayatına bakar. Gerçeğine bakar.

Ve gülümser.

Liya Belirir

Biraz sonra gelir; her zamanki gibi sessizce. Fotoğraflara bakar, ona bakar, değişime bakar.

“Vardın,” der. “Nereye?” “Kendine.”

Merdan derin bir nefes alır. “Kalacak mısın?” “Sen yürüdüğün sürece kalırım.” “Nereye?” “İleri.”

Yeni Merdan

Galeriden çıkar, güneşe adım atar. Hafif hisseder. Bir şeyleri geride bıraktığı için değil — bir şey bulduğu için.

O bir barmen. O bir fotoğrafçı. O bir yaşam sanatçısı. O Merdan.

Ve yıllar sonra ilk kez, sadece gece ona ait değildir. Sabah da ona aittir. 45

Epilog – Serdilland

Sergi günü sıcak, berrak ve sakindir. Berlin’in üzerinde, sanki biri tüm bulutları unutmuş gibi duran bir gökyüzü vardır. Merdan Galerie Lichtbogen’in önünde durur; elleri ceplerinde, omuzları rahat, bakışı dingin. Gergin değildir. Artık değil. Hazırdır.

İçeride fotoğrafları beyaz duvarlarda asılıdır; büyük, dürüst, filtresiz. İnsanlar önlerinde durur, alçak sesle konuşur; bazıları gülümser, bazıları kaşlarını çatar, bazıları sessiz kalır. Portreleri, Merdan’ın hep istediği şeyi yapar: Açıklamadan dokunur.

Küratör yanına gelir. “Başardınız.” Merdan başını sallar. “Başladım.”

Odanın içinde dolaşır, insanların sanatını izleyişini seyreder. İlk kez kendini bir gözlemci gibi değil — daha büyük bir şeyin parçası gibi hisseder. Sadece gecelerden oluşmayan bir şeyin. Sonra onu görür.

Liya.

Kendi otoportresinin önünde duruyordur. En dürüst olan. En kırılğan olan. Asmayı neredeyse reddettiği fotoğraf. Ona döner; bakışı yumuşak ama nettir.

“Bu sensin,” der Liya. “Evet.” “Sonunda.”

Yaklaşır. “Kendini kaybetmedin.” “Hayır.” “Kendini buldun.” “Belki.”

Gülümser. “Artık sadece gecenin adamı değilsin.” “Öyleyim,” der Merdan. “Ama artık sabahın da adamıyım.”

46

Liya elini onun eline koyar. Ne sıkı, ne talepkâr. Sadece orada olduğunu hissettirecek kadar.

“Şimdi ne olacak?” diye sorar Liya. Merdan etrafa bakar. “Her şey.”

Serdilland’ı düşünür. Geceleri. İnsanları. Hikâyeleri. Özgürlüğü.

Geri döneceğini bilir. Ama eskisi gibi değil. Olduğu adam olarak değil. Olduğu adamdan sonra gelen adam olarak.

Bir barmen. Bir fotoğrafçı. Bir yaşam sanatçısı. Artık kaçmayan bir insan.

Güneş yavaşça batarken ve galeri boşalırken, Merdan dışarıda durur; elleri ceplerinde, bakışı ileri doğru.

Gece bekler. Sabah da bekler. Ve ilk kez ikisi de ona aittir.

Serdilland yaşamaya devam eder. Ama Merdan artık onun dışında da yaşar.

SON.

©Alan Lezan ... 25.08.2026

“Serdilland” Başlığının Açıklaması

Serdilland coğrafi bir yer değil, içsel bir alandır. Kalbin üzerinde bir yer — gecelerin, anıların ve insanların hikâyeye dönüştüğü bir nokta. Bu isim tarafımdan yaratılmıştır.

*Kürdçede Serdilland kelimesi tam olarak “Kalbin üzerindeki yer” anlamına gelir: **Ser** = üst / üzerinde **Dil** = kalp **Land** (Almancadan) = yer / alan*

47

Kastedilen, gündelik hayatın üzerinde duran sessiz, kişisel bir mekândır — duyguların, karşılaşmaların ve anların daha büyük bir şeye dönüştüğü bir alan.